

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 330/2021-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 10 ods. 3 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov o návrhu navrhovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti rozhodnutiu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. k. VP/234/20/K z 20. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. k. VP/234/20/K z 20. januára 2021 **zrušuje** a vec **vracia** Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh navrhovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 19. mája 2021 doručený návrh navrhovateľa na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. k. VP/234/20/K z 20. januára 2021 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) prijatého podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“).

2. Ústavný súd si vyžiadal od výboru spisový materiál ku konaniu vedenému pod č. VP/234/20/K, z ktorého okrem iného zistil tieto skutočnosti:

3. Navrhovateľ je likvidátorom MEDIKA, štátneho podniku v likvidácii, a AGRIS, štátneho podniku v likvidácii. Výbor prijal na svojej 10. schôdzi 20. januára 2021 napadnuté rozhodnutie v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov č. VP/234/20/K z dôvodu porušenia povinnosti navrhovateľa podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podľa čl. 7 ústavného zákona v lehote ustanovenej v čl. 7 ods. 1 tohto ústavného zákona.

4. Výbor vo výroku napadnutého rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ tým, že nepodal oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v stanovenej lehote, porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, pričom uviedol, že čl. 7 ods. 1 stanovuje verejným funkcionárom (čl. 2 ods. 1 ústavného zákona) povinnosť do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 30. apríla podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 ústavného zákona. Navrhovateľ, ktorý mal povinnosť podať predmetné oznámenie za rok 2019 do 30. apríla 2020, si túto povinnosť splnil až po lehote, 30. októbra 2020.

5. Z tohto dôvodu výbor prijal uznesenie, ktorým navrhovateľovi uložil pokutu za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške jednomesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona. Uvedené rozhodnutie bolo 20. januára 2021 schválené uznesením výboru č. 600.

6. Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 330/2021-15 z 23. júna 2021 bol návrh prijatý na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia navrhovateľa

7. Navrhovateľ argumentuje, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z dôvodu, že výbor nedostatočne zistil skutkový stav, pričom napadnuté rozhodnutie považuje za arbitrárne a svojvoľné, keďže sa výbor náležite nevysporiadal s „*posúdením skutkových zistení*“ a svoje právne závery riadne neodôvodnil. Napadnuté rozhodnutie navrhuje zrušiť a vec vrátiť výboru na ďalšie konanie.

8. Navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že súčasťou oznámenia, ktoré bol povinný podať podľa ústavného zákona, je príloha, ktorú tvorí kópia daňového priznania k dani z príjmov. Následkom

mimoriadnej situácie súvisiacej so šírením ochorenia COVID-19 boli prijaté aj vo finančnej oblasti právne predpisy, ktoré zakotvili možnosť daňových subjektov podať daňové priznanie k dani z príjmov za zdaňovacie obdobie roka 2019 (zákon č. 67/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach vo finančnej oblasti v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v znení neskorších predpisov) do 31. októbra 2020. Navrhovateľ využil túto možnosť a daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2019 podal 29. októbra 2020, pričom následne 30. októbra 2020 podal oznámenie v zmysle ústavného zákona.

9. Navrhovateľ uvádza, že k 30. aprílu 2020 nedisponoval daňovým priznaním k dani z príjmu, preto nemohol podať riadne oznámenie podľa ústavného zákona spolu s prílohou. Navrhovateľ argumentuje, že právna úprava mu priamo umožňovala podať daňové priznanie do 31. októbra 2020, a zastáva názor, že povinnosť podľa ústavného zákona si splnil včas, keď bezprostredne po podaní daňového priznania za rok 2019 podal i oznámenie podľa ústavného zákona.

10. Ďalej navrhovateľ uvádza, že sa k uzneseniu o začatí konania výboru vyjadril listom z 29. októbra 2020, v ktorom okrem iného poukazoval aj na skutočnosť, že daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby podal 29. októbra 2020 z dôvodu mimoriadnej situácie. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa výbor nevysporiadal s uvedenou argumentáciou, preto navrhovateľ zastáva názor, že výbor náležite nezohľadnil skutkový stav, čo má za následok nesprávnosť rozhodnutia.

11. Navrhovateľ považuje napadnuté rozhodnutie výboru za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, keďže sa mal „*zaoberať aj skutkovo a právne odôvodnením námietok s dostatočnou podrobnosťou tak, aby bolo zrejmé, akými skutkovými a právnymi podkladmi sa riadil. Výbor však vo svojich dôvodoch poukazuje len na nedodržanie zákonnej lehoty na podanie Oznámenia podľa v čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona a uvádza len všeobecné a nekonkrétne skutočnosti a vôbec sa nezaoberá skutočnou podstatou obsahu námietky Verejného funkcionára.*“.

III.

Vyjadrenie výboru

12. Na výzvu ústavného súdu sa k návrhu podaním zo 7. júna 2021 vyjadril výbor, ktorý uviedol, že s návrhom nesúhlasí, predovšetkým z týchto dôvodov:

a) Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona sú verejní funkcionári povinní do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 30. apríla podať písomné oznámenie orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 ústavného zákona, v tomto prípade výboru. Verejný funkcionár oznámenie podal 30. októbra 2020 spolu so stanoviskom v konaní, pričom „*až v závere vyjadrenia verejný funkcionár uviedol jednou vetou ako dôvod oneskorene podaného oznámenia že daňové*

priznanie za rok 2019 bolo z dôvodu mimoriadnej situácie vyhotovené jeho účtovníčkou 28. 10. 2020 a podané 29. 10. 2020“.

b) Výbor pri posudzovaní oneskorene podaného oznámenia „*postupoval v zmysle ústavného zákona, keďže povinnosť podať oznámenie upravuje ústavný zákon, ktorý spolu s Ústavou Slovenskej republiky tvorí základný prameň ústavného práva a predstavujú normu najvyššej právnej sily. V čase núdzového stavu Národná rada Slovenskej republiky prijala niekoľko zákonov v súvislosti s predĺžením lehôt. Napr. zákon č. 67/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach vo finančnej oblasti v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 posunul lehotu na podanie daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby, v prípade ústavného zákona sa však lehota na podanie oznámenia nepredĺžila. Na základe uvedeného má výbor za to, že povinnosť podať oznámenie do 30.4.2020 podľa ústavného zákona nie je dotknutá zákonom č. 67/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach vo finančnej oblasti v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v znení neskorších predpisov. V prípade, že by zákonodarca mal úmysel posunúť lehotu na podanie oznámenia uvedenú v ústavnom zákone v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, mal možnosť toto legislatívne upraviť tak, ako to Národná rada Slovenskej republiky upravila aj v iných zákonoch. Povinnosť podať daňové priznanie je všeobecná povinnosť pre všetky daňové subjekty. Povinnosť podať oznámenie podľa ústavného zákona sa týka len verejných funkcionárov podľa ústavného zákona a to vo verejnom záujme. Túto povinnosť majú verejní funkcionári vo verejnom záujme bez ohľadu na plnenie povinností podľa iných právnych predpisov. Teda podľa názoru výboru možnosť (nie povinnosť) odkladu splnenia si daňových povinností podľa osobitných predpisov nemá žiaden vplyv na povinnosť podať oznámenie podľa ústavného zákona v lehote v ňom predpísanej.“.*

c) Výbor je toho názoru, že dostatočne zistil skutkový stav. Výbor v konaní posudzuje skutočnosti, ktoré sú podkladom na vydanie rozhodnutia. Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom, výbor konštatuje, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s ústavným zákonom alebo zákonom a v prípade porušenia čl. 7 rozhodne o uložení pokuty podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona vo výške mesačného platu verejného funkcionára...

Výbor nemá možnosť podľa ústavného zákona liberalizovať verejného funkcionára za to, že si odložil povinnosť na podanie daňového priznania. Možnosť (nie povinnosť) odloženia tejto povinnosti sa týkala všetkých daňových subjektov, povinnosti podľa ústavného zákona sa týkali len vybraných osôb, t. j. verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona. Výbor je toho názoru, že takáto povinnosť má prednosť a lehoty podľa osobitných zákonov na ňu nemajú vplyv. Keďže verejný funkcionár nepodal oznámenie ústavným zákonom v stanovenej lehote, výbor mu uložil pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona.

d) Národná rada Slovenskej republiky v roku 2019 s účinnosťou od 1. 1. 2020 schválila novely ústavného zákona, ktorými sa rozšíril okruh verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona, ktorí majú povinnosť podávať oznámenie výboru. Funkcia likvidátora štátneho podniku sa v dôsledku týchto noviel stala verejnou funkciou 1. januára 2020. Keďže funkciu likvidátora štátneho podniku vykonával verejný funkcionár aj pred týmto dátumom, nemal

povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona do 30 dní odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie, ale mal povinnosť podať oznámenie za rok 2019 do 30. apríla 2020. Výbor s poukazom na čl. 7 ods. 1 písm. d) ústavného zákona uviedol, že vzhľadom na to, že „*funkcia likvidátora v roku 2019 nebola verejnou funkciou, verejný funkcionár nemal povinnosť deklarovať príjmy z verejnej funkcie likvidátora štátneho podniku za rok 2019 a nemal ani povinnosť deklarovať iné príjmy, ktoré mal popri výkone verejnej funkcie v roku 2019. T. z., že nemal povinnosť k oznámeniu za rok 2019 priložiť kópiu podaného daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb za predchádzajúci kalendárny rok alebo iný doklad vydávaný na daňové účely obsahujúci sumu príjmov, ktoré verejný funkcionár získal za predchádzajúci kalendárny rok. keďže v roku 2019 nevykonával verejnú funkciu.*“.

e) Výbor je toho názoru, že s námietkou verejného funkcionára, že daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb, ktoré tvorí prílohu oznámenia, bolo z dôvodu mimoriadnej situácie vyhotovené jeho účtovníčkou 28. októbra 2020 a podané 29. októbra 2020, sa vysporiadalo a dostatočne vysvetlil dôvody uloženia pokuty verejnému funkcionárovi za nepodanie oznámenia do 30. apríla 2020.

13. Navrhovateľ nevyužil možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniu výboru k návrhu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti návrhu

14. S prihliadnutím na argumentáciu navrhovateľa obsiahnutú v bodoch 7 až 11 tohto nálezu, zohľadňujúc stanovisko výboru, ústavný súd preskúmal, či napadnuté rozhodnutie je v súlade s ústavou a príslušnými právnymi predpismi vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, prihliadal pritom na tie nedostatky, ktoré znamenali porušenie navrhovateľových základných práv a slobôd [§ 234 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

15. Navrhovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že výbor v posudzovanej veci nedostatočne zistil skutkový stav a napadnuté rozhodnutie považuje za arbitrárne, keďže výbor svoje právne a skutkové závery dostatočne neodôvodnil.

16. Zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom verejnej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona. Orgán verejnej moci, ktorý vo veci koná, vydáva

rozhodnutie, ktoré musí spĺňať všetky kritériá vyžadované právnou úpravou (m. m. IV. ÚS 182/2020).

17. Ústavný súd v ďalšom poukazuje na relevantné časti dotknutej právnej úpravy ústavného zákona, ktoré v predmetnej veci orgán verejnej moci v navrhovateľovej veci aplikoval.

18. Podľa čl. 7 ods. 1 písm. d) ústavného zákona verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu do 30. apríla každého kalendárneho roka podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára.

19. Podľa čl. 7 ods. 2 ústavného zákona k písomnému oznámeniu podľa odseku 1 verejný funkcionár priloží kópiu

a) podaného daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb za predchádzajúci kalendárny rok alebo

b) iný doklad vydávaný na daňové účely obsahujúci sumu príjmov, ktoré verejný funkcionár získal za predchádzajúci kalendárny rok.

20. Podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ak ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 v lehote ustanovenej v čl. 7.

21. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry vo veciach rozhodovania podľa ústavného zákona, ústavný súd musí mať na zreteli, že pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, koncepciu a interpretáciu právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu a pri riešení konkrétnych prípadov nesmie opomínať, že prijaté riešenie musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (IV. ÚS 1/07). Zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci – bez ohľadu na jej prípadnú obťažnosť – predstavuje nielen jednu zo základných podmienok pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavne ustanoveného postupu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a ochrany práv, a preto prílišná formálnosť alebo povrchnosť dôkazného konania je v rozpore s ústavnými princípmi právneho a demokratického štátu (m. m. IV. ÚS 182/07, IV. ÚS 486/2020).

22. Ústavný súd v minulosti zdôraznil, že povinnosť orgánov verejnej moci, ktoré majú právomoc rozhodovať v konaní upravenom všeobecne záväznými právnymi predpismi o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, zistiť správne

a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (a teda zároveň konkretizovať v odôvodnení rozhodnutia dôkazy, ktoré orgán vykonal, zdroj toho-ktorého dôkazu, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnal s ťažiskovými návrhmi a námietkami účastníkov), obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jednými zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu konajúceho orgánu verejnej moci a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou konajúceho orgánu verejnej moci (II. ÚS 188/2014).

23. V súvislosti s námietkou navrhovateľa týkajúcou sa nedostatočného zistenia skutkového stavu ústavný súd uvádza, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru a súvisiacej spisovej dokumentácie, ktorú si od výboru vyžiadal, dospel k záveru o nedôvodnosti tejto námietky.

24. Výbor ustálil, že navrhovateľ je verejným funkcionárom (čl. 2 ods. 1 ústavného zákona), ktorým je v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona stanovená povinnosť do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 30. apríla podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 ústavného zákona.

25. Keďže funkciu, ktorá sa 1. januára 2020 stala verejnou funkciou (novelou ústavného zákona č. 66/2019 Z. z.), vykonával navrhovateľ aj pred týmto dátumom, nemal povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona do 30 dní odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie, ale mal povinnosť podať oznámenie za rok 2019 do 30. apríla 2020.

26. Výbor mal v posudzovanom prípade nesporne preukázané, že navrhovateľ si povinnosť podať oznámenie v ústavným zákonom stanovenej lehote nesplnil, preto začal proti nemu konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Súčasne podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona požiadal dotknutého verejného funkcionára o stanovisko pre účely konania vo veci ochrany verejného záujmu. Verejný funkcionár sa k uzneseniu o začatí konania vyjadril listom z 29. októbra 2020, v ktorom uviedol stručný prehľad svojej činnosti ako likvidátora štátnych podnikov, pričom v závere dodal, že „*oznámenie podáva oneskorene z dôvodu, že daňové priznanie za rok 2019 bolo z dôvodu mimoriadnej situácie vyhotovené jeho účtovníčkou 28. 10. 2020 a podané 29. 10. 2020*“.

27. Za dôvodnú považuje ústavný súd námietku navrhovateľa, podľa ktorej sa výbor nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou vo vyjadrení z 29. októbra 2020. Už bolo zvýraznené, že odôvodnenie rozhodnutia, ktorým sa konštatuje nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom zo strany verejného funkcionára a uloženie sankcie, musí ako celok ctiť požiadavku riadneho odôvodnenia rozhodnutia konajúceho orgánu verejnej moci v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. K požiadavke riadneho odôvodnenia orgánu verejnej moci pritom nepochybne patrí aj povinnosť vyrovnania sa s ťažiskovými, resp. kľúčovými návrhmi a námietkami verejného funkcionára ako účastníka konania, ktorého sa rozhodnutie dotýka. Uvedená požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorým tento

v rámci právom upraveného procesu (konania) rozhodol o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby alebo právnickej osoby, musí byť akcentovaná o to pregnantnejšie v prípadoch, keď účastník konania, ktorému sa kladie za vinu napr. porušenie určitej zákonom uloženej povinnosti, uvádza tvrdenia a navrhuje vykonať dôkazy smerujúce v prospech vyvinenia sa a preukázania, že postupoval intra legem (m. m. II. ÚS 188/2014).

28. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že výbor sa argumentáciou navrhovateľa nijakým spôsobom nevysporiadal. Uvedené procesné pochybenie výboru robí napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným.

29. Podľa § 239 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd nálezom zruší rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci a vec mu vráti na ďalšie konanie, ak zistí, že rozhodnutie nie je v súlade s ústavou alebo príslušnými právnymi predpismi vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov. Podľa § 239 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde je dôvodom na zrušenie rozhodnutia aj jeho nepreskúmateľnosť.

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutie výboru a vec mu vrátil na ďalšie konanie (výroku tohto nálezu).

31. Podľa § 239 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci a vec mu vráti na ďalšie konanie, je tento orgán verejnej moci viazaný právnym názorom ústavného súdu.

32. Úlohou výboru po vrátení veci bude znovu rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, a to za dodržania podmienok stanovených ústavným zákonom, ako aj ústavou, predovšetkým v nadväznosti na požiadavku adresovanú orgánu verejnej moci vyvarovať sa takým pochybeniam, ktoré znamenajú porušenie základných práv a slobôd účastníka konania.

33. Ústavný súd si nad rámec návrhu v súvislosti s interpretáciou čl. 7 ods. 1 ústavného zákona zároveň dovoľuje poukázať na svoju nedávnu rozhodovaciu činnosť reprezentovanú nálezmi č. k. III. ÚS 312/2021 z 29. júna 2021 a č. k. III. ÚS 334/2021 z 22. júla 2021.

V. Záver

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nález nadobudne právoplatnosť doručením poslednému z účastníkov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu